Chiếc Áo Màu Hoa Đào

Nguyễn Thị Mắt Nâu

Từ trên gác nhìn qua khuôn cửa sổ, lòng Kim chợt xôn xao.

Cây hoa đào góc sân trổ bông lốm đốm. Màu hoa đào thật nhạt, mênh mang trong sắc chiều ủ dột sau mấy ngày mưa.

Trời se lạnh, bờ dậu xanh, và các nhánh đào nâu nhạt xòe như nan quạt, trông mảnh khảnh, khẳng khiu, gầy guộc.

Nhìn thêm lần nữa, Kim thấy mình râm ran hạnh phúc. Cái hạnh phúc nhẹ nhàng, như mỗi khi nằm im trong bóng tối, Kim thường tưởng tượng mình lịm đi, lịm dần đi và trút hơi thở cuối. Cái hơi thở cuối cùng tuyệt diệu!

Những cành đào đã khô, tưởng chết, hôm nay lại bừng lên sức sống. Trong khoảnh khắc Kim thấy mình trẻ lại, cùng lúc với quá khứ ùa về.

Kim nhớ dáng cao gầy của bố…. Chiếc bình sứ trắng…. Con mèo đen ngái ngủ… Và chiếc áo màu hoa đào, món quà bất ngờ bố cho hôm Tết.

Lần ấy chả hiểu bố vui gì, mà nổi hứng gọi Kim với chị Tuyền, cho tiền hai chị em may áo.

Bố thì thầm : "Này bố cho hai đứa đi mua vải may áo dài… nhưng đừng thông qua mẹ nhé. Chờ mẹ mà ‘duyệt chi’ thì không kịp Tết đâu!

Kim với Tuyền nháy mắt, ba bố con cười xòa.

Tội nghiệp mẹ, lúc nào cũng cân nhắc chi thu tài chánh gia đình, mẹ chỉ chi nhanh những khoản, theo mẹ là “nhu cầu”, còn những cái khác đều thuộc về xa xỉ, mà đã là “xa xỉ” thì câu mở đầu quen thuộc của mẹ thường là: “Từ từ để mẹ xem cái đã”.... Để mẹ xem, thì kể như “huề”, hoặc đôi khi sự việc trở nên mất thời gian tính.

Chiều hôm sau Kim và Tuyền hớn hở mang hai xấp hàng về khoe bố. Chị Tuyền chìa ra xấp hàng màu xanh da trời, tíu tít:

- Bố ơi, bố có thấy màu xanh thiên thanh này ngọt không ?

Bố cười, gật gật đầu và quay sang Kim hỏi: Còn Kim, con chọn áo màu gì?

Kim e ấp chìa ra: Màu hoa đào bố ạ. Bố xem này, cũng ngọt lịm như màu thiên thanh của chị đấy.

Bố cười trừ: "Ừ, cả hai màu cùng ngọt. Hai đứa đem đi may cho kịp Tết .

Năm ấy Kim mười chín, cái tuổi đẹp nhất của đời con gái. Và mùa xuân năm ấy có lẽ cũng là mùa xuân đẹp nhất đời Kim.

Mặc lên tấm áo màu hoa đào, Kim có cảm giác mình lớn và đẹp hẳn. Đẹp trong ánh mắt thương yêu của bố và qua ánh mắt nhìn của những chàng trai.

Kim hạnh phúc, cái hạnh phúc đơn thuần, giản dị và trong sáng.

Thế mà thật oái oăm, hôm đi lễ chùa, bị mấy lỗ lủng vì tàn nhang soi trên tà áo, Kim muốn khóc,

Chị Tuyền nhanh nhẩu:

- Có mấy lỗ nhỏ xíu thôi mà…. Để chị đi mượn mẫu hoa đào, mình mua chỉ màu, về thêu chồng lên là hết. Có khi lại đẹp hơn nữa không chừng!

Kim ỉu xìu:

- Đành vậy chứ biết làm sao!

Thế là chị Tuyền đi mượn mẫu hoa về, hai chị em loay hoay in, vẽ, rồi thêu.

Mất nửa tháng, tà áo dài của Kim hoàn tất. Những đóa hoa đào rơi rắc trên tà áo, trông cũng chẳng đến nỗi nào!

Chị Tuyền cứ ư ử hát "*hoa đào rơi rắc lối thiên thai*…" Chị cố tình hát đổi "lá đào" thành "hoa đào", xong xoa tay tấm tắc:

- Đẹp quá Kim ơi. Làm chị cũng muốn thêu vài bông lên tà áo xanh của chị.

Một lần nữa, Kim thấy mình hạnh phúc. Nhất là hôm hai chị em đi phố, gặp Huy.

Qua ánh mắt Huy, Kim có cảm tưởng những cánh hoa đào đang tung tăng trên tà áo màu hoa đào, giữa khung trời ngập nắng.

Ánh mắt Huy ấm áp, giọng nói Huy ngọt mềm. Má Kim ửng hồng trong thế giới màu hồng thần tiên nhỏ bé. Kim rộn rã bâng khuâng.

Và chính Kim cũng không ngờ, hai năm sau, Kim với Huy làm đám cưới.

Hôm đám hỏi, Huy đặt may cho Kim một chiếc áo màu hoa đào, thêu những bông hoa đào rải rác thật mỹ thuật trên tà áo.

Cái tỉ mỉ của Huy cho lòng Kim nở hoa hạnh phúc.

Tuyền bảo Kim mang hai tà áo thêu ra so sánh, hai chị em gật gù đắc ý bảo nhau: "Tà áo mình thêu, tuy mộc mạc, nhưng nó huyền hoặc và có hồn!".

Kim cười khì khì : "Mèo khen mèo dài đuôi".

Hai chị em lại cười xòa. Và Tuyền cứ lải nhải nghêu ngao "*Ôi màu hoa đào, màu hoa đào, chiều xuân nào… Ôi màu hoa đào, như môi hồng người mình yêu….*"[1]

Lúc đó với Kim cả thế giới chỉ có màu hồng là tuyệt nhất và Kim ngất ngây ngắm nghía chiếc áo màu hoa đào yêu kiều diễm tuyệt.

… Cuối năm ấy bố qua đời.

Chiếc áo màu hoa đào, với những cánh hoa thêu để lấp đi lỗ lủng ngẫu nhiên trở thành di vật. Một kỷ niệm khó quên. Nhìn nó, Kim nhớ bố.

[1] Lời bài ca "Ai Lên Xứ Hoa Đào" của Hoàng Nguyên

Và Kim càng nhớ bố quay quắt khi cảm nhận được sự thờ ơ của Huy trong cuộc sống quê người.

Một Huy nhiệt tình, nồng nàn ấm áp, một Huy tỉ mỉ, lãng mạn, biết yêu thương khi xưa…. giờ biến thành Huy ngại ngùng, né tránh, vật vờ vô trách nhiệm, sống thu mình và hưởng thụ trong suy nghĩ riêng tư, mặc Kim buồn vui, đa mang đời sống. Kim tê tái trong tâm trạng của một lữ hành cô độc.

Để những sáng mây hồng, những chiều mây xám, thấy mình lẻ loi, u uẩn một đời.

Cuộc sống vẫn lao về phía trước, nhưng lòng Kim chùng xuống, mệt mỏi đơn côi, và trong lòng trĩu nặng những hình ảnh thuộc về quá khứ.

Đồng thời quá khứ trở thành người bạn tâm giao giúp Kim qua đi những ngày lạt lẽo.

Kim nhớ bố. Tiếc chị Tuyền, chị Tuyền của ngày xưa…. Chứ từ khi qua Mỹ, chị đã biến thành kẻ khác, trọng hình thức hơn trọng cái tình, thích sống trưởng giả, đầy lý thuyết. Hãnh tiến vì ở Mỹ lâu năm, kiêu hãnh về nước Mỹ hơn một người bản xứ. Thích nghe ca tụng mình là người thành công ở Mỹ.

Chị MUỐN quá nhiều, tiếc vòng tay quá nhỏ, tiếc 24 tiếng một ngày ít ỏi, không đủ thẩm thấu, hít thở, hưởng thụ và rao giảng những hợp lý, văn minh của xứ Mỹ.

Mỹ trở thành khuôn vàng thước ngọc, là đam mê, là thần tượng, là bứt rứt vì không là kẻ độc quyền xứ Mỹ!

Ánh mắt ngưỡng mộ, trìu mến, thiết tha, chị dành cho người Mỹ. Ánh mắt rẻ rúng, miệt thị chê bai, chị dành cho xứ sở và con người còn ỏ lại Việt Nam.

Chị tích cực nhạo báng cái nghèo đói, cái ngu dốt, cái kém cỏi, cái thiếu văn minh của xã hội Việt Nam trong bất cứ lãnh vực nào.

Trở vào phòng, Kim lặng lẽ lấy ra hai chiếc áo màu hoa đào, ngẩn ngơ nhìn ngắm.

Áo vẫn còn đây…. Bố đã qua đời. Huy không phải là Huy ngày trước nữa… Một chị Tuyền "có lòng" của ngày xưa, đã không còn.

Mất mát quá nhiều!! Kim tê tái, hoang mang, và tròng trành đau khổ. Tất cả như một thoáng mây trong vòm trời ẩm ướt.

Xứ Mỹ đang mùa lạnh. Qua khuôn cửa kính, hoa đào ngoài kia vẫn nở. Các nhánh cây khẳng khiu hồng lên vì chi chit những nụ và hoa. Đẹp quá!!

Hoa nở hầu như gần hết, che kín cả cành. Kim mênh mang thấy mình cằn cỗi, già đi trong cô quạnh của trần gian.

Chiếc áo màu hoa đào của bố, hồng lên trong mắt. Những đóa hoa thêu 'mộc mạc' hôm xưa, tung tăng nhảy múa. Kim úp mặt vào những bông hoa thêu trên tà áo thổn thức.

Bên cạnh, chiếc áo màu hoa đào của Huy, rũ xuống, xỉn màu đi. Trong phút chốc những cánh hoa rụng rơi lả tả.

Cúi xuống, nhặt từng cánh, từng cánh - Nâng tà áo trong tay, Kim lịm đi trong **Chiếc Áo Màu Hoa Đào** - Ngoài kia hoa vẫn nở. ■

Trích trong tuyển tập truyện ngắn
NGƯỜI CUỐI CHÂN MÂY của Nguyễn thị Mắt Nâu
Hương Văn xuất bản 2008